

DE FEBBLA

‘Mijn vrouw en kinderen begrijpen het wel, maar dat wil niet zeggen dat ze er altijd gelukkig mee zijn’

Het adagium *Virtus nobiletatis* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Hans Anker (49) is partner bij Anker en Anker Advocaten in Leeuwarden. Hij is getrouwd met administratief medewerkster Janke de Ruiters en woont in het Friese dorpje Akkrum. Samen hebben zij twee zonen: Johan (11) en Friso (6).

Dinsdagmiddag 14.00 uur, op kantoor in Leeuwarden, waar Anker liever dan thuis

wordt geïnterviewd: ‘Omdat ik in de avonden zo vaak op pad ben probeer ik dat wat ik overdag kan doen niet uit te stellen tot een avond waarop ik thuis kan zijn. Vooral sinds de kinderen geboren zijn zou ik vaker thuis willen zijn, maar ik de praktijk lukt dat nog te weinig. Naast de ongeveer 60 uur per week die ik aan mijn werk besteed ben ik geregeld drie avonden weg, soms tot na middernacht. Eigenlijk vind ik dat wel veel. Ik moet beter leren “nee” te zeggen want ik ben nog wel te porren voor nieuwe activiteiten waar ik eigenlijk geen tijd meer voor heb.’

Toen ik in 1979 advocaat werd heb ik mijzelf ten doel gesteld me te specialiseren in het strafrecht en een eigen kantoor te beginnen. Mijn eenzige tweelingbroer Wim en ik hebben jarenlang veel tijd en energie gestopt in de opbouw van onze praktijk. Het is bikkelhard werken voordat je naam maakt en een plaatsje verovert in de wereld van de strafpleiters. Maar ik heb het met veel liefde en toewijding gedaan en ik zou het zo weer overdoen. De ambitie om de beste strafpleiter van Nederland te worden heb ik nooit gehad, maar ik ben wel zeer tevreden met wat wij hebben bereikt. Ik ga met plezier naar kantoor, waar ik met goede medewerkers en in een prettige sfeer het vak van mijn dromen kan uitoefenen. Geld, status of materiële zaken hebben mij nooit geboeid, het is het strafrecht wat ik altijd fascinerend heb gevonden. Al tijdens mijn studie ging ik geregeld met gedetineerden praten. Mijn voorliefde voor het strafrecht vloeit voort uit een behoefte om te strijden vanuit de positie van de underdog. Of je nu een junk bent of de directeur van een multinational, als verdachte sta je toch maar alleen achter dat

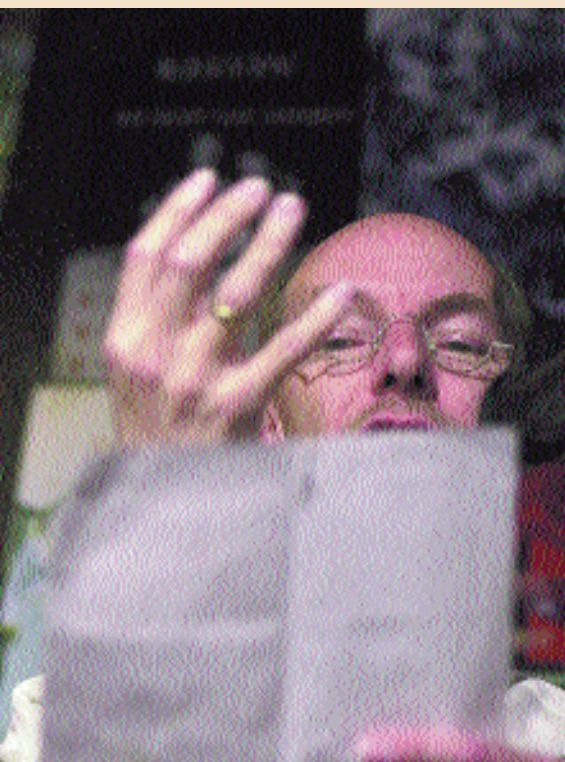
Foto's: Fotoburo Het Hoge Noorden / Jacob van Essen

hekke tegenover vijf onbekenden in toga. Naast die verdachte en tegenover het OM en de rechters wil ik staan, vechtend voor de belangen van mijn cliënt. Na 23 jaar ben ik nog steeds even bevlogen en kan ik me nog altijd opwinden over de gang van zaken in het strafproces. Dat is de reden waarom ik dit vak nog jarenlang zou willen uitoefenen, zelfs al vind ik het – vooral in combinatie met het gezinsleven – soms best zwaar.

Dat we vanuit een uithoek in Nederland opereren heeft op de toevoer van nieuwe zaken nooit nadelig gewerkt. Max Moszovicz heeft immers ook vanuit een uithoek in Zuid-Limburg naam kunnen maken. Maar veel reizen is dan wel de consequentie. Als mijn cliënt in Middelburg vastzit zit ik uren in de auto, en een paar

INSANIS

dagen later bij de voorgeleiding weer. Het bestaan van een strafrechtadvocaat is in dat opzicht hectischer dan dat van een civilist. Om de haverklap moet ik in de auto springen. Om de reistijd efficiënt te benutten hebben wij twee chauffeurs en een bedrijfsauto. Dat klinkt heel lux, maar zo zie ik het niet. Zeker nu mijn gezondheid de laatste jaren te wensen overlaat, vind ik het een geruststellende gedachte om na een zitting niet zelf achter het stuur te hoeven kruipen. Maar de files en het te laat thuiskomen zijn daarmee niet opgelost. Zittingen lopen vaak uit, soms zit ik uren te wachten en ook het verkeer valt niet te plannen. Dat ik afspraken thuis geregeld niet kan nakomen spreekt voor zich. Een ouderavond mis ik wel eens. Mijn vrouw en kinderen begrijpen het wel, maar dat wil niet zeggen dat ze er altijd gelukkig mee zijn.

Als ik niet werk zet ik mij vol overgave in voor het prachtige dorpje waar ik al 45 jaar woon: Akkrum. Mijn vader is hier 23 jaar lang burgemeester geweest, nadat hij 11 jaar burgemeester was op mijn geboorte-eiland Schiermonnikoog. Toen ik vier was moesten mijn oudere broer en zus naar de middelbare school en verhuisde het gezin naar de wal. Als dorpe-ling ben ik zeer gehecht aan het kleinschalige en persoonlijke, in een stad zou ik nooit gaan wonen. Hier in Akkrum ken ik bijna alle families, waarvoor ook mijn moeder zich in het verleden via liefdadigheidsinstanties heeft ingezet. Betrokkenheid bij het dorp en de medemens heb ik dus van thuis meegekregen. Ik ben lid van de Frysk Nationale Partij, een provinciale organisatie die opkomt voor de kleine Friese dorpen en de Friese taal propageert. Al 25 jaar ben ik voorzitter van de Stichting Akkrum/Nes Centraal, waar ik mij bezighou met het organiseren en becommentariëren van de culturele en feestelijke activiteiten in en rondom Akkrum. Binnenkort presenteer ik bijvoorbeeld het Frysk Kampioenschap Slingeraap, een prachtig evenement. Ook treed ik op met mijn broer in cafés en herbergen waar wij levensliederen en smartlappen zingen. Onder begeleiding van een accordeonist en gitarist zingen we liedjes als *Huilen is voor jou te laat* en *Ik verscheurde je foto*. Maar ook bijvoorbeeld *Moeders brief*, over een gedetineerde die een brief krijgt van zijn moeder. We zijn geen geschoolde zangers, maar ook de lezingen die Wim en ik verzorgen over de rol van de advocaat in het strafproces sluiten we vaak af met gezang. Die lezingen doen we al sinds 1981, een avondvullend programma voor clubs en verenigingen. Maar ook hier ben ik op de rem gaan staan, elke week doe ik niet meer. De jaren 2002 en 2003 zijn al vol-

geboekt, op de wachtlijst staan zo'n 250 aanvragen.

Wim speelt een belangrijke rol in mijn leven. Vroeger was zijn aanwezigheid op kantoor ook van invloed op de werkdruk, want als hij er niet was zeiden cliënten heel gemakkelijk: "Geef me dan die andere Anker maar even." Alsof we inwisselbaar zijn omdat we er hetzelfde uitzien! In mijn enthousiasme nam ik de zaak over, maar dat zou ik nu niet meer doen. Omdat we zoveel samen doen, ook na kantoor tijd, zou je verwachten dat onze balans tussen werk en privé-leven er ongeveer hetzelfde uitziet. Ik ga bijvoorbeeld al 42 jaar met mijn gezin op vakantie naar hetzelfde dorpje in Limburg, waar maar 400 mensen wonen. Mijn broer en zijn gezin ontmoeten we daar dan ook altijd. Maar omdat de taakverdeling op kantoor inmiddels is veranderd zie ik verschillen ontstaan in de rest van ons leven. Ik doe meer aan de kantoororganisatie en Wim doet vaker zaken buiten de deur. Hij heeft het drukker dan ik, maar heeft er minder last van. Ik ben niet – zoals Wim tien jaar geleden – overspannen geraakt, maar ik heb wel structureel het gevoel dat ik te veel werk. Daar probeer ik wat aan te doen door minder zaken aan te nemen, maar ook die kunnen voor veel onrust zorgen als ze toeval- lig allemaal in dezelfde maand worden aangebracht. Het valt mij dus niet mee meer grip te krijgen op de planning en daar kan ik wel eens van balen. Ik ben me er steeds meer van bewust dat ik vaker thuis zou willen zijn en daarom overweeg ik een halve dag thuis te werken of vrij te nemen. Want alhoewel ik dolgraag zou willen, is het niet reëel te denken dat ik dit nog eens 23 jaar volhou.' ■